

[Statsministeren.]

udtrykker sig rigtigt, og det tager jeg til indtægt for, at vi er enige i det væsentlige.

Lad mig gøre den yderligere bemærkning til hr. Guldborg, som jeg mener er vældig vigtig, nemlig dette, at vi må støtte de kræfter, der kan overvinde den nationale egoisme. Der er jo ingen tvivl om, at de mærkeligste mennesker i den udvikling, vi har omkring EF, mobiliserer gammeldags konservativ nationalisme, og det er der ingen som helst rimelighed i, når man ved, hvad udviklingen og de mange problemer, vi står over for, kræver af tværnational indsats, både på det nordiske, på EF-niveau og også i større enheder.

Hr. Jørgen Junior skal jeg gøre et par enkelte bemærkninger til. Hr. Jørgen Junior sagde bl. a., at der er socialdemokratiske tendenser — jeg tror, det var sådan, udtrykket faldt — i Tindemansrapporten. Ja, jeg ville da gerne have, at den var langt stærkere præget af det, man kalder socialdemokratiske tendenser. Men der er da ikke noget mærkeligt i, at der er socialdemokratiske tendenser i en rapport, som en statsminister inden for EF har udarbejdet, når man ved, at den største gruppering inden for De europæiske Fællesskaber nu engang er de socialdemokratiske partier. Men alt i alt er der naturligvis også synspunkter, som er meget liberale, og det vil nok være sådan, at Tindemans har gjort et hæderligt forsøg og et dygtigt forsøg på at koordinere de forskellige grupperinger, der nu engang findes inden for EF, når man sådan skal søge at tegne en linje op for, hvilken politik der bør føres. Det fortjener Tindemans naturligvis ros for, og det vil jeg tilslutte mig også ved denne lejlighed.

Hr. Jørgen Junior sagde, at han ikke kunne anerkende Tindemansrapportens pladderhumanistiske tankegang. Jeg skal ikke komme nærmere ind på det, men kun sige, at jeg er meget tilfreds med, at Tindemansrapporten lægger stor vægt på de menneskelige ting, altså på det humanistiske. Jeg tror, det er befriende, at man i en sådan officiel rapport også gør plads til dette, således at tingene ikke, som det er normalt, kun fortæber sig i rent økonomiske overvejelser.

Hr. Hilmar Baunsgaard understregede stærkt de forpligtelser, der ligger i det økonomiske samarbejde. Danmark burde, sagde

hr. Hilmar Baunsgaard, i højere grad søge at fastholde de andre lande på disse forpligtelser.

Det ene spørgsmål var spørgsmålet om de nationale støtteordninger. Jeg er meget enig i det synspunkt, og det er fortsat regeringens opfattelse, at vi skal gøre alt hvad vi kan gøre for at modvirke de nationale støtteordninger. Men i øvrigt understregede jeg i min redegørelse, at solidariteten må komme til udtryk i praktisk handling, ikke blot i ord. Vi har udtrykkelig i EF-samarbejdet understreget, at indgåede aftaler må overholdes, og regeringen er således enig i den vurdering, der lå bag hr. Hilmar Baunsgaards udtalelser. Jeg vil i øvrigt gerne takke hr. Hilmar Baunsgaard for den klare europæiske bekendelse, der lå i det indlæg, som hr. Hilmar Baunsgaard kom med.

Hr. Honoré sagde, at EF kan blive offer for sin egen succes, og at de goder eller de resultater, som EF opnår i sit arbejde, tager befolkningen og pressen som en selvfølge, mens massemedierne har vældig travlt med og hæfter sig ved de uoverensstemmelser, som vi naturligvis må erkende der i høj grad også findes. Jeg tror, det er noget helt centralt, hr. Honoré her peger på. De resultater, der opnås, lægger man ikke mærke til, men alt, hvad der mangler, alt, hvad der mislykkes eller bare ser ud til at mislykkes, det er noget, der får offentlighedens interesse, for det transporteres videre ud til offentligheden via vore forskellige massemedier.

Det afgørende i hele EF-problematikken, det afgørende i hele den europæiske udvikling, hvad er det egentlig? Ja, det er, at vi ikke som i trediverne kriges og slås, enten det nu måtte være med våben, eller det måtte være ved økonomiske restriktioner og metoder af forskellig art, men at vi i stedet samarbejder, snakker sammen, forhandler, prøver på at finde løsninger. Selv om det ikke altid lykkes effektivt, så er det generelle billede positivt og uendelig meget mere værdifuldt end det, som vi bl. a. så i mellemkrigsårene.

Må jeg vende tilbage til hr. Hilmar Baunsgaard, der i sit indlæg sagde, at Tindemans i sin rapport havde en række konklusioner, som holdt sig inden for den gældende traktats rammer. Her var der ikke ret mange kommentarer, ikke ret meget, man kunne være uenig i, her var det mere et